

Συνέντευξη της Ελένης Γεωργοστάθη στο Eniportal

26/6/2017 - Τελευταία ενημέρωση στις 26/6/2017 2:37:59 μμ

Με αφορμή την έκδοση του νέου παιδικού βιβλίου της «Χάθηκε η μπάλα» από τις Εκδόσεις Ψυχογιός, η συγγραφέας Ελένη Γεωργοστάθη παραχώρησε συνέντευξη στο Eniportal.gr.

Συνέντευξη της Ελένης Γεωργοστάθη στο Eniportal

Η Ελένη Γεωργοστάθη γεννήθηκε στη Σπάρτη το 1973. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στη νεοελληνική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Birmingham.

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα ως επιμελήτρια εκδόσεων. Έχει συμμετάσχει στη συγγραφή σχολικών βοηθημάτων κι έχει εργαστεί ως ληματογράφος σε εγκυκλοπαίδειες και λεξικά. Από το 2012 διατηρεί [ιστολόγιο](#) για το παιδικό βιβλίο.

Πώς ξεκινήσατε να γράφετε το πρώτο σας βιβλίο;

Ήταν ένα απόγευμα που έκανα διάλειμμα από τη δουλειά μου. Ο υπολογιστής ήταν ανοιχτός μπροστά μου και, χωρίς καλά καλά να καταλάβω το πώς και το γιατί, περίπου ενστικτωδώς, άρχισα να γράφω μια μικρή ιστορία που από μέρες ζυμωνόταν σε μια γωνιά του μυαλού μου. Βέβαια, άλλο να έχεις μια ιστορία στο μυαλό σου κι άλλο να τη γράφεις. Ξεκινώντας τη

διαδικασία της συγγραφής, συνειδητοποίησα, περίπου με έκπληξη, ότι, αν και στο μυαλό μου τη σκεφτόμουν σε τρίτο πρόσωπο, εκεί, μπροστά στον υπολογιστή, ήθελα να την αφηγηθώ με τα λόγια της μικρής της ηρωίδας. Όπως κι έκανα. Την έγραψα σχεδόν ολόκληρη εκείνο το απόγευμα και, αφού την άφησα κάμποσο να ξεκουραστεί και πήρα κι εγώ τις αναγκαίες αποστάσεις, της άλλαξα τα φώτα στο ξαναδιάβασμα και στις διορθώσεις. Ε, και μετά από πολύ παίδεμα, το πήρα απόφαση και την υπέβαλα στις Εκδόσεις Ψυχογίος.

Τι πιστεύετε ότι πρέπει να κάνει ένας γονιός για να αγαπήσει το παιδί του τα βιβλία;

Να τα αγαπά και ο ίδιος. Να είναι και ο ίδιος αναγνώστης, δείχνοντας μέσα από το αβίαστο και καθημερινό παράδειγμά του ότι το διάβασμα είναι απόλαυση, χαρά, διασκέδαση. Συμβάλλοντας βεβαίως διακριτικά από μικρή ηλικία στη διαμόρφωση των αναγνωστικών επιλογών του παιδιού, αλλά χωρίς να τις εκβιάζει βάζοντας ταμπέλες ή συνδέοντας το διάβασμα ντε και καλά με σχολικές επιδόσεις και μαθησιακούς σκοπούς. Αυτό το τελευταίο είναι, νομίζω, κι ένας από τους λόγους που από κάποια ηλικία και μετά πολλά παιδιά εγκαταλείπουν το διάβασμα βιβλίων. Και, επειδή η ανάγνωση είναι και ελευθερία, φοβάμαι ότι ακόμα και μια επίσκεψη στο βιβλιοπωλείο, στη βιβλιοθήκη, σε μια έκθεση βιβλίου δεν αποδίδει τα αναμενόμενα αν ο γονιός δε δίνει στο παιδί τη δυνατότητα της ελεύθερης επιλογής (αρκεί βεβαίως να μιλάμε για βιβλία κατάλληλα για παιδιά).

Από πόσο νωρίς πρέπει να φέρνουμε σε επαφή τα παιδιά με τα βιβλία και με ποιον τρόπο;

Νομίζω, από τη στιγμή που γεννιούνται. Καθιστώντας την παρουσία των βιβλίων στην καθημερινότητά τους τόσο αυτονόητη και αβίαστη όσο κι εκείνη των παιχνιδιών τους ή άλλων οικείων αντικειμένων. Εξοικειώνοντάς τα από τους πρώτους μήνες της ζωής τους με την αναγνωστική διαδικασία μέσα από το ξεφύλλισμα πάνινων ή χαρτονένιων βιβλίων, αλλά και διαβάζοντάς τους. Και, φυσικά, μέσα από το παράδειγμά μας ως αναγνωστών, όπως προείπα.

Πείτε μας λίγα λόγια για τους ήρωες, αλλά και για τα μηνύματα που περνάει το βιβλίο σας.

Πρωταγωνιστής στο «Χάθηκε η μπάλα!» είναι ο δεκάχρονος Αντρέας, ένα παιδί της διπλανής πόρτας, ζωηρό και με πλούσια φαντασία, το οποίο, στην προσπάθειά του να αποκαταστήσει επαγγελματικά τον άνεργο μπαμπά του, βρίσκει μια κάπως εξωφρενική λύση, που θα γίνει αφορμή για μια αλυσίδα από απρόβλεπτα και, συχνά, αστεία γεγονότα. Τον Αντρέα πλαισιώνουν οι φίλοι του, μια παρέα κοντινών του ηλικιακά παιδιών, δυο κάπως μεγαλύτερες, «αντιπαθητικές» ξαδέρφες, ένας γκαφατζής και βουτηγμένος στην απογοήτευση άνεργος μπαμπάς, μια αγχώδης μαμά, ένας μπασκετόπληκτος θεός και μια παρέα μεγαλύτερων παιδιών με όχι ιδιαίτερα φιλικές διαθέσεις.

Παρότι πραγματεύομαι το δύσκολο καλοκαίρι ενός δεκάχρονου στην Αθήνα της κρίσης, δεν ήθελα ούτε να δώσω μελοδραματική διάσταση στα γεγονότα αλλά ούτε και να χρυσώσω το χάπι στους μικρούς αναγνώστες, προσφέροντάς τους στο πιάτο έτοιμες συνταγές ευτυχίας. Βασική πρόθεσή μου ήταν να αφηγηθώ μια ιστορία γεμάτη ανατροπές, σασπένς αλλά και χιούμορ. Στο τέλος της οποίας, αν κάτι ανακαλύπτουν οι ήρωές της, και μαζί με αυτούς, νομίζω, και οι αναγνώστες της, είναι πως, όσο δύσκολα κι αντίξοα κι αν έρχονται τα πράγματα, όσες αναποδιές κι αν μας βρουν, κάπου υπάρχει πάντα μια χαραμάδα ελπίδας. Το καλό θα έρθει. Σίγουρα όχι με μαγικά ραβδάκια, πιθανότατα όχι με τη μορφή που το περιμέναμε. Αλλά θα έρθει. Αρκεί να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά και τις κεραίες μας υψωμένες, έτοιμοι να ανακαλύψουμε νέους δρόμους στη ζωή μας και νέες δυνατότητες μέσα μας.